

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

R. P. Thomæ Tamburini È Societate Jesu Opera Omnia

Tamburini, Tommaso

Lugduni, 1689

Explicatio Decreti Clementis VIII. de casibus reservatis Regularium.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-78172](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-78172)

Quintanadvenas docet de panis. sing. 19. num. 4. Superiores in Societate nostra concedere ejusmodi Concessariis, licentiam absolviendi a casibus Pontificiis, exceptis casibus contentis in Bulla Cœnæ Domini) eo ipso, quod ipsi deputant ad audiendas nostrorum Confessiones. Id quod probat ex eo, quod Pater noster Generalis, ex potestate, quam habet a Summo Pontifice, concedit in Compendio Privilegiorum omnibus Concessariis nostris approbatis, ut possint absolvere quoscunque Fideles, ad eos undecunque accedentes, ab omnibus peccatis, & censuris, exceptis iis, quæ continentur in Bulla Cœnæ: at sub nomine Christi Fidelium, (ait hic Auctor) cur comprehendi non debeant nostri: Hæc ille, concludens, non esse mirum, si hic Concessarius non valeat nostros absolvere a casibus in Societate reservatis, possit verò à dictis Papalibus, non esse, inquit, mirum, quia hos reservat Societas, nec eorumdem abolitionem P. Generalis concedit, dum communes Concessarios deputat, illorum vero Papalium (præter casus dictos Bullæ Cœnæ.) Idem P. Generalis voluit in dicto §. 1. concedere.

5. Hæc Quintanaduænas: quibus ego non acquiesco; nam aduerto (quod certe miror, minus advertisse Quintanad.) P. Generalem, dum dicto primo §. concedit, nostris Confessariis posse absolvere omnes Christi Fideles à prædictis Papalibus, loqui de Fidelibus secularibus, seu externis, nullo modo de nostris. De nostris enim loquitur paulo post, in eodem verbo *absolve*, §. 6. ubi, cum retulisset per Præpositum Generalem, vel per alios; quos ipse deputaverit, posse nostros absolvi ab omnibus casibus Pontificiis; exceptis quibusdam ibi videntibus, addit, *Communicatur hæc facultas Superioribus, & iis, quibus ipsi commiserint*. Ecce, quomodo Pater Generalis restringit Confessarios nostros, dum eam facultatem non concedit omnibus Confessariis, sed solum Superioribus, & iis Confessariis quibus idem Superiores concedere voluerint. Cum ergo tam distinctè P. Generalis loquatur in hoc §. 6. certè nostros non comprehendere voluit in §. 1.

6. Et sanè mirum esset, si ejusmodi nostrorum simplex Confessarius non posset nostrum absolvere ab usurpatione alicuius rei contra votum paupertatis, quæ sit peccatum mortale quodcumque, quia hic est unus ex casibus nostris reservatis, ut infra videbimus, possit tamen eundem absolvere à sacrilegio, per quod possit effringere Ecclesiam, eamque spoliare, quia hoc peccatum est Pontificium, nec contentum in Bulla Cœnæ, & sic de similibus. Quod certè inconveniens ostendit à posteriore, doctrinam Quintanad. nulla esse ratione recipiendam.

§. II. *Explicatio Decreti Clementis VIII. de Casibus
reservatis Regularium.*

1. **I**llud sic habet, quod invenies tum in Bullario, tum
apud Iuniper. de casib. refer. initio, tum in Ord. Soc.
Iesu cap. 4. de casib. reserv.

1. Sanctissimus Dominus noster, iam pridem accuratè perpendit, & re ipsa comperit, quod reformato facultatibus abque Relegioſis penitentes à peccatis quibusdam graviſſioribus, niſi ſuperiores admodum prudenter, ac moderatè illa iuſtantiur, nonnullos infirmiores, qui interdum Superiori ſuo ſcientia maenſa detegere formidant, adducere poſſet in æterna damnationis periculum, & ſpiritualis remedii deſperationem.

2. Quocirca, ut huic malo Sanctitas sua opportunè pro-
videret, decrevit, ut nemo ex Regularium Superioribus
peccatorum absolutiones sibi reservet, exceptis iis, quæ se-
quuntur, aut omnibus, aut eorum aliquot, prout subditorum
utilitati expedire in domino iudicaverit.

3. Primo, Veneficia, incantationes, sortilegia.

II. *Apostasia à Religione, sive habitu dimisso, sive re-
rento, quando eò pervenerit, ut extra septa Monasterii,
sive Conventus fiat egressio.*

III. Nocturna, & furtiva è Monasterio seu Conventu
egressio, etiam non animo apostatandi facta

IV. Proprietas contra votum paupertatis
catum mortale.

V. Iuramentum falsum in iudicio regulari, (sta-
mo.

VI. Procuratio, auxilium, seu consilium ad abortum faciendum; post animatum forum, etiam

VII. Falsificatio manus, aut sigilli officialium
sterii, aut Conventus.

VIII. *Furtum de rebus Monasterii, seu Communitatis in ea quantitate, qua sit peccatum mortale.*

X. Occisio, aut vulneratio, seu gravis percussio cuiuslibet personæ.

XI. *Malitiosum impedimentum aut retardatio*
apertio litterarum à Superioribus ad inferiores, & ad in-
frioribus ad Superiores.

4. Si quod aliud peccatum grave pro Religione
vatione, aut pro conscientia puritate reservandum
bitur id non aliter.

bitur, id non aliter fiat, quam Generalis Capituli in
ordine, aut Provincialis in Provincia, maiori delibere
& consensu.

5. Non liceat Superioribus Regularium Confessionum
dictorum audire, nisi quando peccatum aliquod refectionem
admisserunt, aut ipsismet sponte, aut proprio motu in
ipsis petierint.

6. Superiores in singulis domibus deputent, aut plures Confessarios, pro subditorum numero maiori, minori, ique sint docti, prudentes, charitatis practici, qui non reservatis eos absolvant, & quibus citius referorum absolutio committatur, quando casus occurrerint, quae eam debere committi ipse imprimis Confessarius iudicaverit.

7. *Tam superiores pro tempore existentes, quam Confessarii, qui postea ad Superioritatis gradum fuerint promoti, caveant diligenter, ne ea notitia quam de alienis peccatis in Confessione habuerint, ad exteriorum promotionem utantur.*

8. Licebit tamen Superioribus determinare poenitentia
graves quibusdam peccatis, etiam non reſervatis, & co-
ſeſſariis imponendas, quæ ſubditos ab ejuſmodi perpetui-
tate cohibere poſſint. Atque &c. Non obſtante, &c. Dec.
Rom. apud S. Petrum 26. Maii 1593.

9. Haftenus Decretum Clem. VIII. quod deinde
firmavit Urbanus VIII. addens verba sequentia.

Sanctitas sua deinceps declaravit, ut si aliquis de
 rium Confessarii casus alicujus reservati facilius po-
 tentibus Superior dare noluert, possint multum
 Confessarii illa vice poenitentem Regularem, etiam
 obtenta à Superiore facultate absolvere.

Hæc ad verbum Clemens, & Urbanus, sequuntur
quæ notulæ, quibus eadem illustrentur.

SVPER ILLVD NVMERI PRIM

Prudenter, & modérate.

10. Quamvis supra dixerimus, Prælati Regulæ
pro suis Religiosis licere aliquid amplius retinere
quam Episcopis pro Sæcularibus suis; tamen moniti
notanda sunt hæc verba *prudenter, & moderatè*, in quibus
vercor, ne alii Superiores ex nimio zelo maxime
linquant: sed hoc satis sit innuisse.

11. At si imprudenter, & immoderate legetur
(ut certum est) tunc peccent, validane erunt referre.
Respondeo, validam puto, si cetera fuerint, quae
sunt in memorato Decreto descriptas, quia nullum
hic adest irritans factum quoad hoc, non esse co-
pulari. Et nota, hoc vnde cum casus non esse co-
pulari, sed reservabilis. Sane si eo ipso essent re-
servati, non diceret Pontifex, ut Praelati, vel omnes, vel alii
qui sibi referrent.

SVPER ILLVD NVMERI SECVNDI.

Aut omnibus, aut eorum aliquot.

12. Non negat Pontifex, posse omnes prædictos casus reservari à Prælati regularibus, idque etiam sine Capituli consensu, sed statim addit prout prudenter expectat, quod maxime ut modo n. 10. dixi est animadvertendum. Hinc merito dicimus, non semper licet Prælatos reservare omnes hos casus, quia Prælati in illis reservandis habere debet probabiliter ad subditorum suorum salutem, & utilitatem facere, illam omnium reservationem, quod certe non semper subditorum utilitati id convenire solet. Moneo tamen in Societate judicatum à Congregatione Generali fuisse, de Societatis bono esse, omnes reservare, quibus alii sunt superadditi, ut mox videbimus, id quod non fuisse nimium, probat Suarez t. 4. in 3. p. 10. lib. 2. cap. 5. à n. 5.

13. Quæres, Si ante hoc decretum erant alii casus in aliqua Religione reservati, talesne remansissent, etiam si de novo non fuissent à dicta Religione juxta hoc decretum reservati?

Respondeo probabiliter, imo certum judico, non remansisse. Pontifex enim voluit, ut in Religione non essent casus reservati, nisi juxta formam in hoc suo Decreto firmatam: at si illi antiqui remansissent, jam adessent casus reservati & non juxta ejusmodi formam, ergo, &c. Vide id latè apud Juniperum l. c. q. 2. per totam.

SVPER ILLVD NVMERI TERTII.

Veneficia, & quæ sequuntur.

14. Hic esset locus omnes prædictos vndecim casus explicandi; sed quia non pauci Doctores satis dilucide eos sigillatim explicant, super vacante iudico, pluribus in his immorari. Hi autem Doctores præcipui sunt Castrop. de Sac. pan. disp. unica, punct. 15. §. 2. à num. 15. Fagundes præcept. Eccl. 1. lib. 8. c. 4. & sequent. Juniper. de casib. reserv. tota p. 3. latissimè, Pellizzarius, tr. 6. c. 1. à n. 21. Burdonus tom. 1. à resp. 37. vsque ad 50.

SVPER ILLVD NVMERI QVARTI.

Si aliquod aliud reservandum videbitur, fiat in Capitulo Generali, vel Provinciali, matura discussione, & consensu, &c.

15. Ex hac clausula per quam in Capitulo Generali pro toto Ordine, & in Provinciali pro Provincia reservari debet aliquod aliud peccatum, præter vndecim dicta (hæc enim quilibet Superior, etiam sine Capitulo, ut diximus, potest) clarè fit; Primo, ut non possit in Capitulo Provinciali etiam si præsideat Generalis, illud aliud reservari, pro toto Ordine, quia tunc non est, nisi Capitulum Provinciale, quod solum potest reservare pro Provincia.

16. Secundo fit, ut nec possit in Capitulo Conventuali vnius Monasterii pro ipso vno Monasterio, quia id non concedit Clemens, cum requirat saltem Capitulum Provinciale; Sed quid, Poteritne in Capitulo Generali, vel Provinciali reservari casus pro vno, vel duobus Monasteriis tantum? Respondeo, posse, quia Pontifex solum præcipit, ut reservatio fiat cum consensu Capituli Generalis, vel Provincialis, non vero ut semper fiat pro toto Ordine, vel tota Provincia; ita De Lugo disp. 20. de pan. n. 44. citans Suarium, quidquid dicat Juniperus de cas. reserv. p. 1. d. 4. q. 3. n. 4.

17. Tercio fit, ut quia prædicta reservatio decernenda est à Capitulo, ideo necessario debeat intervenire suffragium majoris partis Capituli, secus Decretum Capituli non esset.

18. Hic nota, in Societate nostra suffragantes, in

Congregatione generali se habere, ut se habet Capitulum Generale in aliis Religionibus.

Sed quid de Congregatione Provinciali; id enim scire necessarium est, ut videamus, an Congregatio nostra Provincialis possit pro sua Provincia reservare casus alios, præter illos vndecim? Respondeo, Negari merito & Suarez tom. 4. de Relig. tract. 8. lib. 2. c. 18. n. 15. & ibid. tract. 10. cap. 5. num. 4. Ratio esse debet, quia Congregatio nostra Provincialis non habet suffragium, nisi consultivum, & Electivum Procuratoris. At Clemens VIII. requirit Capituli consensum: Nomine autem Capituli non intelligitur, nisi Congregatio Vocalium, habentium suffragium activum ad eligendum Generalem, vel Provinciale, quod nostra Provincialis Congregatio non habet, habet verò ad eligendum Generalem Congregatio generalis.

19. Quarto, Quia requiritur matura discussio, & consensus, fit, ut quæreretur debeat quidam intelligatur per hæc. Sanè, per naturalem discussionem intelligitur seria & diligens rei examinatio: Per consensum verò non intelligitur solum Concilium, sed suffragium majoris partis Capituli; id enim significat illud Consensus Capituli, in hoc autem differt obligatio faciendi aliquid juxta Consilium alicujus ab obligatione faciendi juxta alicujus consensum, quod satisfiat priori obligationi, si petatur consilium, sed sine obligatione illud sequendi; posteriori vero non satisfiat, per petitionem solum consilii; sed oporteat, ut adsit alterius consensus, juxta quem fiat res. Debet igitur in re nostra adesse matura consideratio, & non consilium solum, sed assensus.

Denique, Ne te prætereant prædicta omnia, cum sint de solemnitate substantiæ actus, seu decreti, nisi ad vnguem serventur, nullam fore, & irritam reservationem. Sed adhuc

20. Inquires primo, Si Capitulum reserret aliquod peccatum, concedens illius absolutionem Prælati localibus cum potestate, ut illam aliis delegare possent; poteritne deinde Generalis, vel Provincialis, sine consensu Capituli, à prædictis Prælati illam tollere, vel limitare?

Respondeo. Non posse, quia hæc esset nova reservatio facta sine Capituli consensu. Ita docet ex Suario, De Lugo l. c. num. 43.

21. Inquires secundo, An per hoc Decretum, in quo conceditur Superioribus, posse reservare vndecim dictos casus, restricta iidem sit potestas reservandi Censuras? Pontifex enim loquitur solum de casibus, de quæ his præcipit, ne sine Capitulo reserventur alii, præter dictos vndecim, de Censuris ne verbum quidem.

Respondeo, propter hanc rationem non fuisse in Censuris, restrictam Superiorum potestatem, docuerunt Suarez tom. 3. in 3. p. 29. sect. 3. n. 13. & tom. 3. de Relig. tr. 8. lib. 2. cap. 18. n. 17. Castrop. de pan. p. 25. §. 1. num. 6. Pellizz. tract. 8. cap. 1. n. 6.

Sed jam hodie communior Doctorum sententia est, fuisse restrictam, & ita declarasse Sacram Congregationem, testantur Diana, & De Lugo locis mox citandis. Merito sanè: quia secus excluderetur nimis clarè Decretum Pontificis: posset enim Superior sine Capitulo imponere Censuram, cuicunque casui, & deinde illam sibi reservare, quod esset, sibi reservare casum contra Pontificis Decretum. Lege Juniper. qui rectè respondet rationibus Suarii.

Atque hanc posteriorem sententiam in praxi esse excipendam, ipsemet Suarez loco citato fatetur, dum ibidem dicto num. 13. ait, Quamquam melius censuimus id non facere, nisi speciali Capituli Consensu, ad omnem dubitationem tollendam. Eamque absolute amplectuntur, Th. Sanch. Coriolanus, Peyrinus, Magala, Molles, Leo, alique cum Junipero 1. part. de casib. reserv. d. 2. quæst. 3. per totam, & Diana part. 3. tract. 2. resol. 3. adde & Averf. quæst. 17. de panit. sect. 1. & De Lugo disp. 20. de panit. num. 47.

Inquires Tertiò, Potestne Capitulum Generale, non

obstante dicto Decreto Clementis VIII. reservare omne peccatum mortale inobedientiae contra Praeceptum Obedientiae à Prælati impostum.

Respondeo. Concedit De Lug. de poen. disp. 15. num. 47. Quia, inquit, quamvis reservatio hac facta possit Prælati prohibere sub præcepto Obedientiae hoc, vel illud peccatum quodcumque, seu omnia peccata que sibi vellet reservare, & sic sequeretur eadem inconvenientia, quæ dicta sunt sequi, si reservaret sibi Censuras; tamen id sequeretur, inquit, per accidens, & indirectè, quod non iuxta à Decreto Pontificio vetitum est.

Sed ego valde ambigo, an valide fieri id possit, quia sic manifestè eluderetur mens Pontificis nolentis tantam concedere potestatem Prælati, sine speciali consensu Capituli circa hoc, vel illud peccatum reservandum, ut clarè colligitur ex verbis prædicti Decreti Clem. VII. & notat idem ipse De Lug. ibid. n. 46. Quod si Congregatio modo allata solum declaravit de Censuris, certe idem declarasset, propter identitatem rationis, si de dicto præcepto tam univèrsali Obedientiae interrogata fuisset, vel illud in mentem ipsi venisset.

SVPER ILLVD NVMERI QVINTI.

Non liceat Superioribus subditorum Confessiones audire, nisi, vel reservatorum, vel sponte, aut proprio motu voluntum.

22. His cum plana sint, nihil occurrit superaddere, nisi forte advertere illud, spontè, quod non excludit inductionem alterius, & illud proprio motu, quod dictam inductionem excludit. Cum igitur Pontifex loquatur sub destinatione, non fiet in rigore contra Decretum, si quis confiteatur Superiori inductus, seu motus ab ipso, vel ab alio, sed non coactus. Monet tamen iure Suarez 1.4. de Relig. tract. 8. c. 15. num. ... ne timor aliquis, vel nimia persuasio tollat spontaneam poenitentis voluntatem.

SVPER ILLVD NVMERI SEXTI.

Superiores deputent duos, tres, aut plures Confessarios, doctos, prudentes, &c. pro subditorum numero maiori, vel minori.

23. Quinque hic se se mihi offerunt difficultates. Prima, an Religiosus indifferenter possit confiteri cum his pluribus constitutis Confessariis, modo vni, modo alteri, an potius, posito quod vnum elegerit, nequeat ad alium recurrere.

Respondeo. Hunc posteriorem modum docuit Suarez 1. cit. num. 7. quem sequutus est Castrop. de poen. p. 15. §. 5. n. 7. sed jam cum gravissimis Doctoribus, ut habet Iuniper. p. 1. d. 6. q. 1. c. 1. num. 7. & cum Quintanad. vel certus vel probabilior nobis est ille prior, & talis est praxis in Societate, quam tamen contrariam immerito dicit esse Iuniperus de poenit. sing. 19. num. 56. ex Cortiano: sed fortasse, vel olim ante decretum Urb. VIII. de quo Quintanad. n. 7. ita erat, vel in aliqua fortè Provincia. Ratio autem nostræ probabilioris sententiae est, quia per posteriorem vix confuleretur facilitati poenitentium quam intendit Pontifex. Merito ergo P. N. Generalis In Respon. Gen. manuscriptis, V. absolutio à præs. n. 3. sic respondit Provinciali Flandriae 16. Aug. 1625. Secundarius Confessarius, licet non deberet habere Iurisdictionem, nisi quando non potest haberi primarius, ad tollendos tamen scrupulos, intentio nostra est, ut uterque plenam Iurisdictionem habeat, &c.

24. Secunda difficultas. An Superiores, dum jubentur Confessarios duos, tres, vel plures iuxta numerum subditorum deputare, possint nihilominus excedere hunc numerum, ita ut legitimè valeant in Conventu parvo deputare tres, vel quatuor?

Respondeo, valere non est mihi dubium, quia ex vna parte Pontificis intentio fuit, ut daretur facilitas

ventibus, cui non obstat, imo faveret maior multitudo, & ex alia, Superior communicando uni, vel alteri possit aliis eandem delegare. Delegabit autem vel directè Iurisdictionem dictis Sacerdotibus, vel qualem vellet ex illis.

25. Hinc insurgit tertia difficultas. An Superior possit suam Iurisdictionem communicare praedictis cedentibus numerum, ut ij superadditi absolutio permanentem habeant Iurisdictionem? Respondeo. Iuniper. de reserv. p. 1. d. 6. q. 1. c. 1. num. 9. (quem sequitur ad negandum: licet enim possit Superior pro vno seu ad aliquem actum deputare alios, non tamen permanentem, quia id esset contra regulam obedientiae, & contra dispositionem Pontificiam. Ad id Superiorem posse concedere subito, ut in suis Confessariis, quem voluerit, & quotiescumque voluerit.

26. Mihi hæc doctrina sic absolute prolata videtur scrupulosa, & fortasse falsa. Prius, quia cum non sit solido fundamento stringit Superiorum potestatem de, & poenitentium conscientias. Posterior, quia vero deo, unde facultas, quam habent Superiores in delegandi suam Iurisdictionem Confessariis, restringitur. Pontifex enim in decreto hoc solum jubet, ut superiores deputent duos vel tres, &c. non vero ut ut modo dixi, ut non possint plures. Pari modo de reservatis Casibus Pontifex agens, subdit, ubi dictis Confessariis deputatis deur à Superioribus proflas absolviendi ab illis, quando casus occurrerit, positivam clausulam ponit, ut omnino tunc communicari talis potestas, non vero addit negativam, ut non alio modo univèrsaliter committi, etiam antequam casus occurrat.

Melius igitur mihi arridet doctrina Quintanad. poenit. sing. 10. num. 4. qui agens de potestate concedendi circa absolutionem reservatorum, postquam probat Episcopos, & Prælatos Regularium posse tam generaliter concedere Confessoribus, ut absolvant, vel subdito, ut absolvantur, & postquam dixit, quod Episcopos expedire, ut in locis suæ Diocesis assignent aliquos Confessarios pios, & Doctos, qui absolvere possint à reservatis, immo, aliquando id esse necessarium in locis, ubi non est Bulla Cruciate, vel non adsum Religiosi privilegiati: qui possint à reservatis absolvere, licet de Religiosis.

27. Quoad Religiosos non ita facile hoc astringimus immo absolute negare expedire (nota, expedire, hoc non autem non posse, vel esse contra dispositionem Pontificis) cum semper intra domum habeant Prælatus, vel habituri sint, si forte mane, vel vespere absque facultatem possit concedere, & strictius consulendum est prædicti Religiosi, quam Sacularium disciplina: ut in dictis casibus existimarem, hanc generalem facultatem concedendam, nam

28. Primo, Poterit Superior Confessario ordinari concedere pro occasionibus in quibus superior, vel est pauper, vel ipsi eundem est extra Urbem, & differtur Sacrificium, vel communio sine nota.

29. Secundo, In Conventibus paucorum Regularium pediet, ut Superior immediatus illam etiam concedat, si cum petitur, colligi possit quisnam sit is, pro quo petitur.

30. Tercio, etiam scrupuloso poenitenti aliquoties erit oportet generalem facultatem, ne scrupulis angatur, remans sine licentia absolvi non posse, quia falsè iudicasse passim in reservata incidere.

31. Quarto, Pro aliquibus magnis sollicitudinibus in quibus in anno, etiam fortan concedenda foret, ipsi in instructionem potius, quam in adificationem erigere cogerceretur.

Hæc Quintanad. vñas. Ex quibus collige univèrsalem regulam: Possit scilicet licentiam generalem concedi

absolutionem prædictorum Casuum reservatorum in Religione: imò, & aliorum Papalium, (pro quibus tamen Superior potestatem delegare valet) posset, inquam, quoties rationabilis causa addit, per virum prudentem expendenda.

32. Quarta difficultas, quid significat illud *aut plures pro majori subditorum numero*. Duos enim sensus facere potest. Primum, ut in magno Monasterio sint plures, quæ res, nempe quatuor, sed ita, ut si adhuc notabiliter crescat subditorum numerus, non superaddatur quintus, sextus, & sic deinceps. Secundum, ut crescente numero subditorum, superaddatur tunc quintus, sextus, septimus, &c.

33. Hæc in re memini, me legisse quemdam Doctorem, qui nunc in mentem non venit, docentem in quocunque numerosissimo Monasterio ad summum quatuor Confessarios deputari posse. Quint. *de pen. sing.* 19. n. 6. contra ait: autumare Sapientes, non solum debere plures, & plures, deputari, sed ea proportionem, ut pro singulis denariis Religiosorum, addatur vnus. Ex qua doctrina, ut vides, sequeretur in Monasterio centum Religiosorum, debere deputari decem Confessarios, & sic deinceps.

34. Certe neutra ex his sententiis placet: nam si maiori iudicio verba Decreti expendantur, invenies, & credi numerum quaternarium posse, & non oportere multiplicari ad proportionem dicti denarii, sed debere fieri, quod vtile, & bonum subditorum fore prudenti Superiorum iudicaverit. Illud notat idem Quint. *de 7. privilegium*, quod in nostris ordinationibus refertur, per quod non obligetur Societas præter Confessarium ordinarium, multiplicare alios, sublatum fuisse ab Urbano VIII.

35. Quinta difficultas. An in parvo Conventu sufficiat vnus Confessarius deputare? Respondeo. Suarez *tom. 4. de relig. lib. 2. tract. 8. lib. 2. cap. 1. §. 1. num. 7.* Castrop. *de pau. puell.* 1. §. 5. n. 7. Iunip. *de casib. reserv.* 1. part. d. 6. c. 1. n. 7. alique docent, si Conventus parvus sit, iudiceturque sufficiens vnus Confessarius, vnum sufficere dicunt, afferuntque duas rationes. Primam; quia non videtur Pontifex obligare ad plures, nisi sub conditione, si vnus non iudicetur sufficiens. Secundam, quia in Monasteriis Monialium vnus solet esse Confessarius, quando ille vnus sufficiens existimatur. Ergo cur non idem dicendum sit de aliis Religiosis?

36. Mihi nullo modo hæc doctrina placere potest. Ratio ducitur à Decreto adeo disertè præcipiente pluralitatem. Hæc sunt ejus verba. *Superiores in singulis domibus deputent duos, tres, aut plures*: Sergio Pontifex jubet duos, cur restringis ad vnum?

Hinc respondeo ad primam rationem, negando Pontifex loqui sub conditione, & item negando, esse præsumendum, ipsum velle aliter quàm nos docemus; ubi enim clara lex est, locum interpretationi nullo modo reperiit.

Ad secundam aio, esse magnam disparitatem; nam Monialibus provisum fuit à Tridentino, vt ter in anno alius extraordinarius offerretur, quo remedio, quia carebant Religiosi, merito Clem. VIII. voluit saltem duos Confessarios in quacunque domo constitui, & ita; post hæc scripta, à me visus tenet Quint. *de pen. sing.* 10. n. 6. contra Suarez.

SYPER ILLVD EIVSDEM NVMERI QVINTI.

Quibus Confessariis, etiam reservatorum Absolutio committitur, quando casus occurrerit.

37. Si Petrus v.g. Religiosus, dicto reservato maculatus absolutionem petit ab aliquo ex Confessariis deputatis, huic Confessario debet Superior concedere potestatem illum penitentem absolvendi, quando ipsemet Confessarius iudicat, sibi illam esse committendam; tunc verò sic iudicabit, quando nec dampnum

proximo, nec bono publico Religionis, nec ipsi penitenti ex ea absolutione timeri rationabiliter possit.

38. At vero si dictus Petrus absolutionem hanc petat ab alio Sacerdote, seu Confessario ex non deputatis, non obligabitur Superior illi committere dictam potestatem, quia Pontifex loquitur solum de deputatis.

39. Scio, esse consilium omnino sequendum, ut etiam tum ejusmodi Sacerdoti (nisi valde sit ineptus, timeaturque rationabiliter malus eventus &c.) committatur, ne difficile sit remedium penitenti. Imò aliqui docent, debere saltem ex obligatione charitatis committi præsertim, si ejusmodi Sacerdos quamvis non deputatus, talis sit vt merito deputari possit.

Hæc sunt facilia: Sed quid si Superior, quamvis deputatus Confessarius iudicat in Domino, sibi committendam esse potestatem absolvendi; ipse tamen Superior committere nolit? Id quod tyrannicum esse merito Suarez pronuntiavit apud Quintanaduenam loc. cit. *sing.* 13.

40. Respondeo. Huic malo occurrit Decretum Urbani VIII. volentis, ut tunc etiam repugnante Superiore, habeat Confessarius potestatem absolvendi. Urbanus enim post confirmatum Decretum, de quo loquimur, Clementis VIII. sic voluit, ut adderetur, sicuti habes in 4. tom. Bull. fol. mibi 273. & refert idem Quinta. *de pen. sing.* 11. n. 4.

Sanctitas sua deinceps declaravit, ut si huiusmodi Regularium Confessarius casus alicuius reservati facultatem penitentibus Superior dare noluerit, possint nihilominus Confessarii illa vice penitentes regulares, etiam non obtemperantes Superiori facultate, absolvere.

41. Idem Auctor loc. cit. num. 6. cum aliis quibusdam putat, hanc facultatem etiam concedi Confessario docto & pio, qui est alias aptus, vt possit deputari Confessarius Regularium, quia inquit, sic præsumitur esse mens Pontificis: Id ego nequaquam admitto quia cum agimus de iurisdictione necessaria ad actum, non est laus qualiscunque interpretatio confessionis datæ. Neque dicas cum eodem tunc adesse licentiam Pontificis de præsentibus, nec solum ratihabitionem de futuro, idque propter vitandum scandalum, & ne ipsius oves pereant. Ne hoc, inquam, dicas, nam sic recurris ad aliud caput universale de vitando scandalo, & de ratihabitione, id quod quantum se extendat alibi queritur, nos autem nunc loquimur solum, spectato hoc Urbani Decreto, quod cum clare loquantur de Confessariis deputatis, non video, qua ratione hic Auctor velit ad deputabiles extendere.

42. Quæres si idem dictus Petrus illa vice fuit sine consensu Superioris absolutus, modo dicto, à Confessario deputato, quia vsus est facultate sibi ab Urbano concessa, si inquam, dictus Petrus iterum incideret in casum reservatum, possetne absolui iterum à dicto, vel alio deputato Confessario, positis iisdem circumstantiis, ob quas fuit prima vice absolutus, id est quod prædictus Confessarius iudicet prudenter, dandam esse licentiam quam tamen neget Superior.

43. Respondeo, posse docet Pelliz. *tr. 8. c. 2. n. 60.* adducens *Dianam, Alphonsum de Leone, Bordonum*, & merito, quia in Decreto nulla particula taxativa adest restringens ad vnam tantum absolutionem. Et illud (illa vice) satis verificari potest si significet illam vicem, quando ea facultate vtitur. Cum igitur iterum casus idem occurrat, iterum dabitur eadem facultas absolvendi, si Superior modo dicto neget, atque ita, toties quoties.

§. III. De casibus Reservatis in Societate Iesu.

Quoad alias Ordinum familias cognoscere quibusque debet suo Superiori reservatos casus, ego hic solum indicabo de mea. Societas ergo in Congregatione generali reservavit illos vndecim omnes reservatos